

Hensynet til de Præster, som Menigheden i det bestemte Tilfælde ønsker at faa. I det af mig fremdragne Tilfælde, vidste den højtærede Minister, hvem Menigheden ønskede, men han imødekom den, som sagt, ikke.

H. L. Møller: Da jeg ligesom det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Keiser-Nielsen) har været Medlem af Fællesudvalget, men har været forhindret i at deltage i Møderne, skylder jeg at motivere, hvorfor jeg ikke kan gaa med til Fællesindstillingen. Allerede ved Lovforslagets første Behandling her i Folketinget udtalte jeg, at efter min Overbevisning burde en Forlængelse af Loven om Menighedsraadene være en absolut midlertidig Foranstaltning. Betingelsen for at jeg kunde gaa med til en saadan Forlængelse, maatte være den, at Forlængelsen fik et absolut midlertidigt Præg. Dertil hørte efter min Overbevisning for det første, at der ikke foregik nogen Forandring i den hidtilværende Lovs Indhold. den skulde forlænges paa et vist Aaremaal, som den var, men maatte ikke paa væsentlige Punkter forandres. Og den anden Betingelse skulde være den, at Varigheden af Loven skulde begrænses saa stærkt, at man kunde sige, det akkurat var tilstrækkeligt til, at et Forslag om en Kirkeforfatning kunde være forelagt og behandlet her paa Rigsdagen og navnlig ogsaa, at et Forslag til Præstelønningslov kunde være forelagt og eventuelt vedtaget her.

Saaledes var det aabenbart ogsaa Meningen med den tidligere Kultusministers Forslag, der blev forelagt her i Fjor — vistnok ved denne Tid —, at det var et Forslag, hvorefter de bestaaende Menighedsraad forlængedes paa 3 Aar, men uden at Loven i øvrigt undergik nogen som helst Forandring. Det var, hvad jeg vilde kalde en virkelig midlertidig Forlængelse, hvor der ikke blev gjort nogen Forandring i Lovens Indhold, og hvor Lovens fortsatte Varighed var begrænset til 3 Aar, et Tidsrum, der maatte anses for at være tilstrækkeligt til, at disse to Ting kunde ske, som jeg har nævnt: et Forslag til en Kirkeforfatning kunde være forelagt og behandlet her, og en Præstelønningslov forelagt og vedtaget.

Men den Ordning, som nu er foreslaaet gennem Fællesindstillingen til de to Ting, har, forekommer det mig, i alt for høj Grad mistet dette Midlertidighedens Præg. For det første ere Menighedsraadene

forlængede paa 6 Aar, og dernæst er Loven om Menighedsraad forandret paa væsentlige Punkter. Jeg skal i den Henseende blot nævne dette, at Præsterne for Fremtiden ikke skulle være fødte Formænd i Menighedsraadene, og dette, at Menighedsraadet skal adspørges ved Præsteembeders Besættelse, medens det hidtil kun har heddet, at Menighedsraadene kunne adspørges i saadanne Tilfælde. Det er for mig en afgjort Hindring for at kunne stemme for Flertallets Fællesindstilling til de to Ting, dette, at Loven helt har mistet sit midlertidige Præg ved den lange Varighed, den skal have, og ved de væsentlige Ændringer i dens Indhold, som ere foreslaaede.

Dertil kommer, at det, som skulde bøde paa, at Loven har faaet denne væsentlig forandrede Skikkelse og væsentlig forlængede Varighed, nemlig det Tilskud til daarligt lønnede Præsteembeder, som skulde erstatte den øjeblikkelige Mangel af en Præstelønningslov, forekommer mig at være en meget tvivlsom Foranstaltning. Jeg ser ikke rettere, end at det Tilskud, her er foreslaaet, og som kan anvendes til Forbedring af de daarligste Embedslønninger, er et meget slet Surrogat for en Præstelønningslov, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Minister i det Stykke har Ret, naar han siger, at vedtages dette Lovforslag med denne Bestemmelse, vil denne netop snarest være en Hindring for, at vi naa til en virkelig Præstelønningslov. Saa ville alle de Kræfter rundt omkring i Folket, som arbejde mod eller i hvert Fald stille sig negativt, uvilligt, dertil, blive styrkede. Saa ville de kunne henvise til, at nu har man raadet Bod paa de værste Mangler ved det bestaaende gennem den lille forøgede Bevilling paa Finansloven, og saa vil netop Udsigten til en virkelig tilfredsstillende Præstelønningslov være skudt ud paa ubestemt Tid.

Endvidere vilde jeg anføre som Indvending, at naar det er foreslaaet at opretholde det kirkelige Udvalg i de næste 6 Aar paa den Maade, Fællesudvalgets Indstilling bestemmer, forekommer det mig ikke, at der er Udsigt til, at dette kirkelige Udvalgs fortsatte Bestaaen kan faa nogen videre Betydning. Jeg er bange for, ligesom flere foregaaende Talere, at denne Lov i saa Henseende bliver en ren Papirlov, som ikke kommer til at gøre videre Nytte. Alle disse Ting i Forening gøre, at jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg ved Sagens første Behandling her i Tinget